

கள் - வது.

நளகுருவபங்க பராக்ரமம்.

சரியகடவி ஹயத்ரேதா டெட்ரோன் த விலகினெக்கள்
சரியமலை கெடுத்தெய்தித் தருமத்தையு மொருநாயாற்
தெரியவேந்திச் செருக்குற்ற திராணன்நன் லீர்த்தைப்
பெரியவேழு மலையிட்டிப் பெயர்த்தவனுமன் சழன்போற்றி.

(இ-ள்.) கருகிறத் தோற்றத்தினை யுடைய கடலில்
அனைத்தும் காலத்து அத்தற்குக் கொத்தனாக விருந்து
(கொத்தன் கொல்லத்துக்காரன்) வானரவிராகன் விலக
கெஞ் சரியப் பெரிய பெரிய மலைநனைக் கட்டத்தா
டன் பறித்துக்கொண்டு வந்திருக்கையானும் கொடுத்தா
லைவகளை ஒருகையால் இலருவாக வாங்கிச் செருக்குற்ற
நன்னுது பராக்ரமத்தைப் பெரிய எழுமலையை ஒரே
தடவையிலிட் டிராண்டுகையாலு மேந்தமுடியாது செய்து
அவன் செருக்கினை வியாழித்த ஆஞ்சனையாது திருவடி
கட்டு நமஸ்காரம், எ-து.

. வி வ ர ம் .

பதினாறுவது பராக்ரமத்தி னுரைத்த வண்ணஞ்
சுத்தவிரர் முதலியோரைக் கொன்று இலங்காபுரிகையக்
கட்டத் தமகேதிரமலையை யடைந்து வானர விரர்களைத்
கண்டு சோபனங்கூறி சாமபிராண யடைந்து வணங்கிப்

பிராட்டியைப் 'சண்டது முதலியகறிக் கக்கிரீவன் முதலான வானாத் தலைவர்களுடன் பெருமானையும் இளைப பெருமானையும் அழைத்துக்கொண்டு தகினை முதலாகக் கரை யடைந்த வாஞ்சனையர் அபிஷேகன் கக்கிரீவன் இளைபபெருமான் முதலியவருடன்* ஆலோசனை செய்து சேதபந்தனஞ் செய்யும் வண்ணம் வானராதிபனான னள்துக்குச் கக்கிரீவன் கட்டளைபிட்ட காலத்தில் அவனதற் றென்கி அனைகட்ட மற்ற வானரர் மலைகள் மாங்கள் முதலிய கொண்டுவிந்து கொடுத்த காலத்தில் ஆஞ்சனேய குஞ் சவாயி காரியமாகப் பெரிய பெரிய மலைகளைப் பெயர்த்து இருகையிது மேந்திக்கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். கொடுத்தவைகளை யெல்லாம் னளனானவன் வெகு வருவாக ஒரு கையினாலேயே வாங்கிச் சிறுசுக் கெடுக்கு வதபோல லெக்கி அனைகட்டினான் அதுகண்ட ஆஞ்சனேயர் ஈங்கொண்டு வருவதை மாத்திரம் இவ்வாறு செப்பின் றானு அல்லது மற்றையர்கள் கெடுக்கவருவதையு மிவ்வாறே செப்பின்றானு என்று பார்த்து அனைவரிடமு மிவ்வாறே செப்பின்றானு எனப்பதைக்கண்டு அவன் செருக்கை யடக்கக் கருதிப் பெரிய பெரிய மலைகளைப் பறித்து கமர்துக்கொண்டு வந்து திடீரென்றிட்டனர். அவைகளைப் பவன் கைகளால் இவருவாகப் பிடித்தும் கைக்குத் தவறினால் காலினுறைநிப் பிடித்தும் கடலிலிட்டு அனைகட்டினான் அங்னான மவன் செப்பவே இவனை இருகாத்நாடும் மலைபதி தாங்கச் செப்பவேண்டு மென்றுதம துள்ளிற் *குறி ஸ்ரீகாலத்தில் மிகவும் பெரிய ஏழும்மைகள் படுக்

அனுமத் பராக்கிரமம்.

௪௭௧

காக எடுத்த வந்திட்டினர். அவைகளைப் பொருத்தே
தாங்குமாற்ற வின்றித் தவறவிடுத்து முகம்வாடிச் செஞ்சு
கொழிந்தான். இதனை,

“முடிக்கெனத் தருகென மூன்று கோடிய
கெடுக்கினு மம்மையு கொஞ்சை யெத்திட
டெடுக்கெனத் தன்வலி காட்டி யாழியை
கெடுக்கி னானெனது கவையி னீக்கெனும்.”

“மஞ்சினிற் தீசுந்தரு மயமைய மாக்குரம்
கெஞ்சுநச் சுடிதெறித், தெரிய வேகைன்
விஞ்சையிற் குங்கினின் சபையன் வெண்ணெயிற்
தஞ்சமென் குஞ்சுநீர்த் தாங்குந் தன்மைபோல்.” எ-ம்.

“சேரலுவலாய் மணிவகையைய
வினாவினா பதித்தனை
தவக்கிய சான்சொருக்கைச்
குழிப்பகையானேர் சேழிட்டக்கி = எ-ம்.
வஞ்சனவற்ருதுஞ்சர்.

கடிவங்.

இராவண மர்மதந்த பேதன பராக் கிரமம்.

"மாமூர கடுக்கைதக்கை மல்லரி தருணிச்சம்மே
வாயின்ன முழங்காதேரி வண்ணதசக் கிரீவன்செய்ய
மாமணி மார்பிற்குத்தி மறங்கெடுத்தென்னையாண்ட
தாமனை யிராமதுதத் தலைவனைத் தாழ்த்துவாழ்வரம்.

(இ-ள்.) சிறந்த முரண்கள் உடுக்கைகள் தக்கைகள் மல்
லரிகள் தருணிச் சங்கங்கள் முதலிய இவைகள் முழங்கா
நிற்ப இரதமிவர்த்த வந்த தசக்ரீவனது செவ்விப
சிறந்த மணிக்கவச மணிந்த மார்பிற்குத்தியவனது வீரந்
தினைக் கெடுத்து என்னையாண்ட காந்திருபனை ராமதுத
னான தலைவனை வணங்கிவாழ்வோமாக, எ-று.

இதன் விவரம்.

பதினேழாவது பராக் கிரமத்தி லுரைத்த யண்ணம்
நனகர்வத்தை யடக்கிய மாருதியானவர் சேதுவின் ஒழி
யாகச் சென்ற பெருமாள் முதலானவர்களுடன் இலங்கா
நகரத்தின் வடபாகத்தை யடைந்து கவாமிகாரிய தூர்
தாராய் இருந்த காலத்தில் வானரசேனைகளுடன் இராம
பிரானோழந்தருளி வந்திருத்தலை புணர்ந்து கடுங்கோபம்
கொண்ட அனேகமான அகர வசனியங்களுடன் போர்க்

கோலம் கொண்டு வெளிவந்து பத்துக் கைகளிலும் பத்து
கிர்களைப் பிடித்துக் கெம்போர்புரிந்து வானா கிரங்களைக்
கலக்கிக்கொண்டு வருதலைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் அந்த
ராவண னெதிரே சென்று உனக் காண்மயிரிஞ்சுந்தா னென்
துடன் முடிபு ஁புத்தமென்னுந் குத்துச் சண்டைநாயச்
செய் பார்க்கலாம் என்றன. உதேட்ட ராவணன் தனது
கங்கைநாயக் கொளுத்தி காசஞ் செய்தவனென்று கருதி,
இதோ வந்தேனென்று விரைந்து தேரினின்று யிறங்கி
ஆஞ்சனேயருடன் குத்துச் சண்டைக்கு நின்று இருவரு
மாகச் சண்டை செய்தார்கள் கடைசியாக இராவணனு
டையமார்பில் ஆஞ்சனேயர்கொரு குத்துக் குத்தினர்.

"கைக்குத்தது பட்டதங்கழ னிருநர்க் கெந்தைநர்க்
கைக்குப்பயி னெழிங்கொன் டொளிர் வயிரத்தடமார்பில்
நிக்கிடுன மதயானைக் கயுவெம்பனை செருவில்
புதித்தன போகாதன புதமுக்குள புசழின்.

அன்னாடிய கைசத்தனி மணியிற்றன நிகைபோய்
விண்ணாசெடு முழுமீனென விழிவெம்பொந் பெழநின்
தன்னாடிய செவ்வகாம்பொர செவ்வகா வுலகுநியத்
தன்னாடிய வடமேருவிற் சலித்தானறம் வலித்தான்."

என்றபடி பக்குத்துப் பட்டவுடனே மதுராநிரஞ்
ராவணன் வீரமிழந்து தன்னினை கலங்கி உகையிபுள்
காலத் துழிக்காற்றினு வினைபெயருமேரு மலைபயப் போ
லத் தன்னாடின னவனது மார்பில் அங்குடகைக்குளின்

செய்த

மிகுதி விஜயமென்றும்

கொம்புகள் கைத்திருந்தவை புதியே உருவிலிழுந்தன சில
உள்ளே உடைந்து தூளாயின இவ்வனமாகியபின் விரா
வனன் ஸூஞ்சனேபரைப் பார்த்து வானரவீரர்! யான்
முன்னர், திக்கயக்களோடு பொருதகாலத்தி லவைகளென்
னார்ஈந் நன்கொம்புகளாற் சூத்திரீர் தோற்றன. கைகி
யென்னும் வென்னிமலை என் கரங்கடஞப் பந்துபேரக
மிருந்தது. அத்தகைய வென்னை வென்ற ஒப்பு முயர்வு
கற்ற உன்னை மெச்சினேன் உன் பரக்கிரமமே பரக்கிரம
மெனப் புகழ்ந்தனன். இதனை,

“வலியென்பது முனதேய்து சின்பாலது மறவோய்
அலியென்பன் புறநின்றன வுலகேழினு மடைத்தாய்
சலியென் றாயர் மலரோணுரை தந்தலிறை சலியென்
மெலியென்பது முன்க்கேடுகளை வென்றாயினி விதமோய்.”

என்பதஞ்ஞானர்க.

ராமானுஜக்கிரஹண பராக்ரமம்.

கூரிய காலவேலிற் கொடுஞ்சுமர் புரிந்துவீழ்த
வாரியலினையோன் தன்னை யடைந்ததெத் தகங்கரித்த
வீரிய விலங்கைவேர்தன் வெட்டுற விராலினெய்தி
வேரிய சென்னைவின்த நிமலனை நிரைந்துவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) கூர்தங்கிய காலவேலிற் கொடிய போர்புரிய
வவ்வேல்பட்டு விழுந்த அழகிய இலக்குமணனை விரைந்
தடைந் தெடுத்து அகங்கரித்த வீரியத்தினை யுடைய இலங்
கையரசன் எடுக்கவு மகைக்கவும் முடியாது வெள்கிறிற்
கும் வண்ணம் இலக்குமணன் பெருமானை மிகவும் இலகு
வானவரைப்போல எடுத்துச் சென்ற தூய்மையாளரான
ஆஞ்சனேயரைத் தியானஞ்செய்த வாழ்வோமாக-எ-து.

லி வ ர ம்.

பதினெட்டாவது பராக்ரமத்தி னுரைத்த வண்ணம்
இராவணனைக்குத்திய ஆஞ்சனேயர் மற்றொருபுறஞ் செல்
காநிற்ப்பு பின்னும் இராவணன் தனது தேரிலேறி விற
சண்டைசெய்து வாஞரர்களை அறிஞ்செய்த காலத்து அவ
னையெதிர்த்துப் பெரும்போர் புரிந்த இலங்குமணர் அவ்
விராவணன் விடுத்த அம்புகளை வெல்லா நாசஞ்செய்து
அவனை நடுங்கும் வண்ணஞ் செய்தனர். அதுகண்டு கடுங்
கோபங் கொண்ட ராவணன் தெய்வீகமுடைய ஒரு
வேலாயுதத்தினை யெடுத்து விடுத்தனன். அவ்வேலாயுத்
மானது இலங்குமணர் விடுத்த அம்புகளையெல்லா நாசஞ்
செய்துகொண்டு சென்றவர்கட்பிறற்குக்கியது அதனால்
முடிந்ததாதி அவர் கீழே சாய்ந்தார் அதுகண்டு தேவன்

முதலிய எல்லோராவருஞ் சலிந்தார்கள். அகர முதலிய தீயோ ரனைவரும் கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்தார்கள். உடனே இராவணன் தன் மனதினுள் இந்த மனிதன் இராமனுக் கிணையவன் இவன் எல்ல போர்வீரன் இவனை தேவரஸ்திரமானது கொல்லாதுமூர்த்திகைப் படுத்திவது இவன் சிறிது நேரத்தில் மூக்கலிங்கி யெழுந்திராமதேடு கலந்தால் காபெற்றி யெரியுங் கலந்துக் கர்த்தமுடன் கலந்ததுபோலாகி எமது சேனைகளை நாசஞ் செய்வார்கள். மயங்கிக்கிடக்கு மிவனுணர்த்தற்கு முன்னே இவனை நாசமெ ற்த்து எமதிலங்கைக்குட் சேஷதலைப்போல சிறையிலடை த்துவைப்போம் பின்னர் இராமனையும் உடுமானும் அவ் வாறு செய்பலாமென்று கருதித் தனது பர்வதாகாரமான தேரினின்றும் இறங்கி இலங்குமணப் பெருமாள் கிடக்கு மிடஞ் சென்று இருபுறத்தும் கைளாடும் தூக்கிப் பார்த் தான் அவர் சிறிது மனெந்தாரில்லை அங்குடகஜக்களும் எனக்கினை பல்லாதன் சிவின் கைலையுமெனக்கு நாடான தன்று பெருமலைபான் கைலாய மென்னார் தூக்கப்பட்டே சிறு மனிதனான இவனையேன் தூக்கமுடியவில்லை எமது பெலமெல்லார் கூட்டித் தூக்குவோமென்று கருதி மூச்சுட்கி அதிகவன்மைபுடன் கைலாமண்டாய் பிங் துத் தூக்கிப் பார்த்தான் அசைக்கக்கூட அவ்விரக வில்லை அதனுவனிலவன் மேருவினுர் தின்னிபன் உஞ்ஞ கசைக்கப் படாதபோது இவன் எவ்வாறு மசைக்கப்ப டான் அம்மம்ம என்று விபந்த பிள்ளும் பிள்ளுத் தூக் கிப் பார்த்தான்.

இதற்குளித்தப் போர்க்களத்தில் ஐயோ இனியபெரு
மாண் இராவண னெடுத்துக்கொண்டு போக உருட்டு
குள் புட்டுகிறான் மாருதியெங்கே மாருதியெங்கே பென்
றொரு பெரிய ஆரவார முண்டாயது அந்நிசச் சேட்ட
ஆஞ்சனேயர் ஒரே பாய்ச்சலாக இராவணனெதிரே சென்
றனர். இவர் வருகையைக் கண்ட இராவணன் இறமாப்
புடன் விலகின்றான்.

இவனெவராது மிவன் அசைக்கமுடியாத என்ரு
கருதி இறமாத்நிலைக் கண்ட மாருதி இனியபெருமாண்
பொரு குழங்கைபாத் தாய் துக்குவதுபோலத் துக்கி
யெடுத்துக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாக முன்சின்ற இடம்
போய்ச் சேர்ந்தனர். இதனைக்கண்ட இராவணன் எம்மா
லசைக்கவுமுடியாத இலகூ-மணன் தீர்த அனுமான் எங்
வளவு இலகுவான பொருளாகத் துக்கிக்கொண் டோடிப்
போயினான் இவன் ஒத்த வராஞ்சொமசாலிகளு முளரோ
வென்று உன்ருக்குள் ஆஞ்சனேயரை மெச்சினவருகத்
சென்றான் இதனை,

“எடுக்க வுற்றவன் மேனியை பெத்துதனோற்
மிடுக்கிலாமை யிரிதாவணன் வெழுதியிப் புற்குள்
துடுக்கினெற்றவம்மாருதி புக்கெடுத்தேந்தித்
தடுக்கவாதனோர் விசையினி வெழுத்தயல் சாத்தான்.”
“தொகவொருங்கிய ஞானமென் மொரினுத் துபெருள்
தகவொகாண்டதோ ரன்பெனுத் தனித்தின் வல்வாக்
அகவுகாதலா வடிண்டனை யென்றினு மனுமன்
‘மகவுகொழிப்போய் மதம்புரு மந்தியை திகத்தான்.’
என றும் வருவனவற்றாதுணர்க.

உரு - வது.

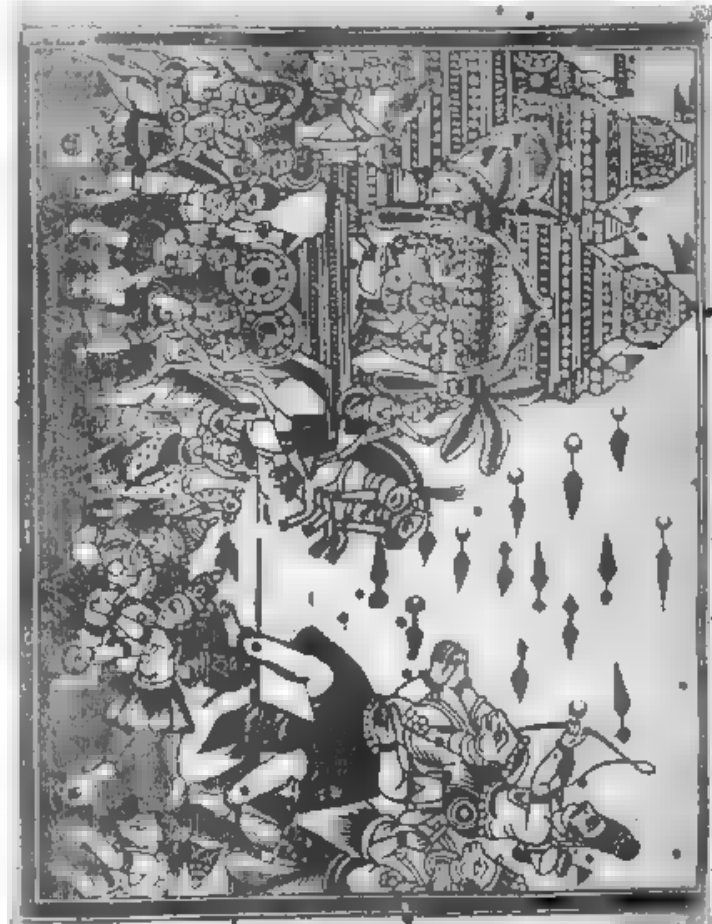
இராமாரோகண பராக்கிரமம்.

இந்திரன் முதலதேவ சிகரஞ்சதா ஜமவுன்போரில்
வெந்தரை நிற்பனோக்கி வ்ஷாந்தவன் முன்னரெய்தி
கங்கையென் நோளிலாக வெளவகன் நோளிலேற்றி
மந்தர நாணநின்ற மாருதி சரணம்போற்றி.

(இ-ள்.) தேவேந்திரன் முதலியோர் வணங்குஞ் சரணா
விரதங்களை யுடைப் தூய்மையாளரான சூராமரீரான்
இராமணனோடு செய்யும் போரில் வெவ்வுய தரையினிற்
கைக்கண்டு விரைவாக அவரெதிரே சென்று, எந்தையே
எனது தோளிலேறி வருளது என்று கூறியவரைத் தமது
தோளிலேற்றி மந்தரமையு நாணமாறு நின்ற ஆஞ்சனேய
உது திருவடிகட்கு நமஸ்காரம், என்று.

விவரம்.

பத்தென்பதாவுது பராக்கிரமத்தி லுரைத்தவண்ணம்
இனையபெருமானை விரைந் தெடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்சனே
யர் சென்றபின்னர் இராவணன் ஆயிரம் குதிரைகளால்
இழுக்கப்படுவதும் துடைகொடி சாமரைகளால் விளக்க
நானதுப் பெரன்மயமானதும் மாணிக்க மழகத கேர்மே
தக புஷ்பராக வையேரிய இந்திர நீலதி ரத்தின கமிக
மானதும் மேருபர்வதப் பேரவதும் வாயுவேத மனோ
வெகமாகச் செல்வத்திற்குதும் அநேகம் சாரதிகளையுடைய
தும் அநித் விசாலமானதுமான ஒரு பெரிய தேரின்மீது

பேரி ஞானாதிகள் முழங்கச் சங்கடங்கள் தழங்க
மகுட ஆர தேஜா கடக கண்ண கடிருந்திர அங்கு வீர
கண்டையாதி திவ்வியபரண அலங்கிருதரூப் இருட்
டிடை மதிவங்காட்டு இருபதபிறைத் தந்தங்களுடன் முன்
விலும் பின்னிலும் திவ்வியபுரண லங்கிருதரான அரை
கள் மெய்க் காவலர்களாகப் போர்க்கொலத்துடன் வர
அதிக செம்பிரமான் தோற்றத்துடன் போருக்கென இரீ
மபிரானெதிரே வந்தகாலத்தில் பெருமான் இடைபிற கட
டிய மரவுரியுடனும் தலைநிற்கட்டிய சூடாகுடத்துடனும்
இரதமுதவிய எவையுமின்றிப் பாஞ்சாலியாய்த் தழுது திரு
மேனியின் காந்தியே பரிவாரமாக விளங்க வெறுத்தாரை
விடப்பதைக்கண்ட மாருதிபெருமானைப் பண்பெடியளந்த
பார்த்தாமனென் நறித்தவார்த்தையின் இழிந்த இராவணன்
மிகவும் உயர்ந்த தேரின்னிற பொருதனும் அவனையெதிரி
யாக்கிக்கொண்டு பொருநின்ற சும்பெருமான் வெறுத்தாரை
விடந்து பொருதது முண்டானால் ஏழைமாளிடனென் நவ்
விழிஞன் கருதிவதனை யவன் மெய்யென்றன்றோ நிரூப
பான் இவ்வெம்பெருமான் இவ்வாறு சிற்றலைக்கூண்டு இரா
வணன் கொண்ட செருக்கினை யாண்டிக்குகின்றேனென்று
விலகந்த ஸ்ரீராமபிரான் யடைத்தீ அண்ணலே தேவரீ
ளதிரியான இராவணனெதிரே அவனுயர்ந்த தேரின்னிற
பொருத் காலத்துத் தாரைவிடிற்ப தடியோங்களுக்குர்
ச்சிக்கக்கூடாத விஷயம் தகைசெப்த அடியேன் குௌளி
யீது எழுந்தருள வேண்டுகின்றேன் என்றவுடனே பெரு
மான் சூஞ்சனையாது பராக்கிரம முமுது முனர்க்குத்து

வராதலி னவ்வாறே பென்றனர். செம்மல்குறிய வம்
மொழிகேட்ட நம்மாருதி இராவணன்மன் தேரினுமுயர
முமகலமுள்ள அமன் புயங்கனையுடைய மிகவும் பெரிய
வுருவினாராத், தாழ்ந்தனர் பெருமானும் அவர் தோள்
கன்மீது திருவடிக்களை வைத்துக் கோதண்டமேந்தித் தரை
விளிர்குமாபோலக் கட்டமின்றி நின்றனர்.

ஆஞ்சனையருடைய புயங்கன் இராமபிரானுக்குப்
பேர்புரிதற்கு இனி இந்திரனனுப்பும் இரத்தத்தினும்
அதிக சொகரிப மாணவையாகவே விளங்கின. இரத்தங்கள்
உள்ள அளவிலேயே கிடக்கும் அக்ஷரீனவன் குறுகவு
மலற்றாலாகா ஆஞ்சனையர் புயங்கள் எவ்வளவுகலம்
வேண்டுமானாலும் அகலும் குறுகவேண்டுமானாலும் குறு
கும் உயரவேண்டுமானாலும் முயரும் இவ்வாறதிக கிறப்ப
மைந்த புயத்தில் ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி ஏறி நின்ற
தமது கோதண்டமென்னும், வில்லினை வளைத்து நரணை
றிட்டு புத்தத்துக்கு ஆரம்பித் த. தனைக்கண்ட இரா
வணன் சாரதியை பெச்சரிக்கச் சாரதி அவனுடைய
அசா மாயாசம்பந்தமான அசுவாதிகளையுடைய இரத்தத்
தினைப் பலவிதங்களாகச் சுழற்றி விட்டான் அகநன்னம்
விட்ட இரத்தத்தினெதிரே ஆஞ்சனையும் விளைபட்டா
கவே எதிரேயே ஏங்குச்சென்றாதுத் தாமுமிருந்தனர்.

இவ்விதமான ஆச்சரியச் செயலினைப் பார்த்து ஆதி
சேடனும் கருடனும் நாம் பகவானுக்கு வாகனபிடங்க
— ௪௮௮ — இருப்பவர்களாயினும் இம்மாருதிக்குள்ளுள் சூற்றன்

அனுமத் பராக்கிரமம்.

சாதின

கமக்கில்லைபென்று கருதி நடுங்கினர். அன்புபெட்ட சார சாங்களை பெல்லாக் தமது குகியில் வைத்து, ரகிக்கும் பகலாகியே பேர்தி இரதமாகவும் சாரதியாகவும் அவைகள் ளாகவும் உள்ளவைதின் குழியில் வைத் தோமே செப்பக் கண்ட இராவணாதிபர் நடுங்கினர். தேவராதிபர் களிப் புற்றனர். இதனை,

“என்ற உன்றென ளையானேறின னும்
குன்றின் மேலிவர் கோவரி யாமெனக்கூறி
அன்றவானை நாகி ளியம்பின ரின்ற
என்றுதாங்கிய தாயென மாகுதி களித்தான்.”

“மேருவின் கிகாம்பொன்ற தென்னினும் வெனிதண்டனமான்
முரிசீரண்ட மெல்லாம் வயிற்றிலை முன்னங்கொண்ட
ஆரியத் தனேகமார்த்தத் தாலிடம் அவமதாகத்
சாரியை திரியலான மாகுதிதருமப் பொற்றென்.”

“இம்பரவெனின் விசம்பின சூருமோ ரினம்பின்
தும்பைபருடிய விராவனன் முகத்தெதும் தோன்றும்
வெம்பு வஞ்சகர் விழிதொறு மேலினனின்குள்
அம்பின்முன் செறுமனத்தின் முன்செறு மறுமன்.”

என்னு மிலையாளர துணர்சு.

சூலபேதன் பராக்கிரமம்

சூலத்தைப் பெயர்த்தல் கோட்டினைவிடத் தாக்கின்ற
கோலத்தை யனைபரும்பு கருணைஞ் சொடியேன் விட்ட
சூலத்தை நிகர்த்தநாடி யமரரை ழுலத்த பொல்லாச்
சூலத்தைத் தனித்த னன்மைச் சுந்தர னடிகன்போற்றி.

(இ-ள்-) கடனடுவீன் மறைந்த பூமியைத் தந்தத்தினடு
விலகித் தெடுத்தவின் வராகழர்த்தியையெயர்த்த கும்ப
கருணனென்னுஞ் சொடியவன் விடுத்த வாலகாலத்தை
பொத்தநாடிப் பகிடுதேவரை வருத்தியதான சொடிய
சூலத்தைப் பிடித்தொடித் தெறித்த ஆஞ்சனையரது திரு
வடிகட்டு நமஸ்காரம், ஈ-து.

இதன் வரலாறு.

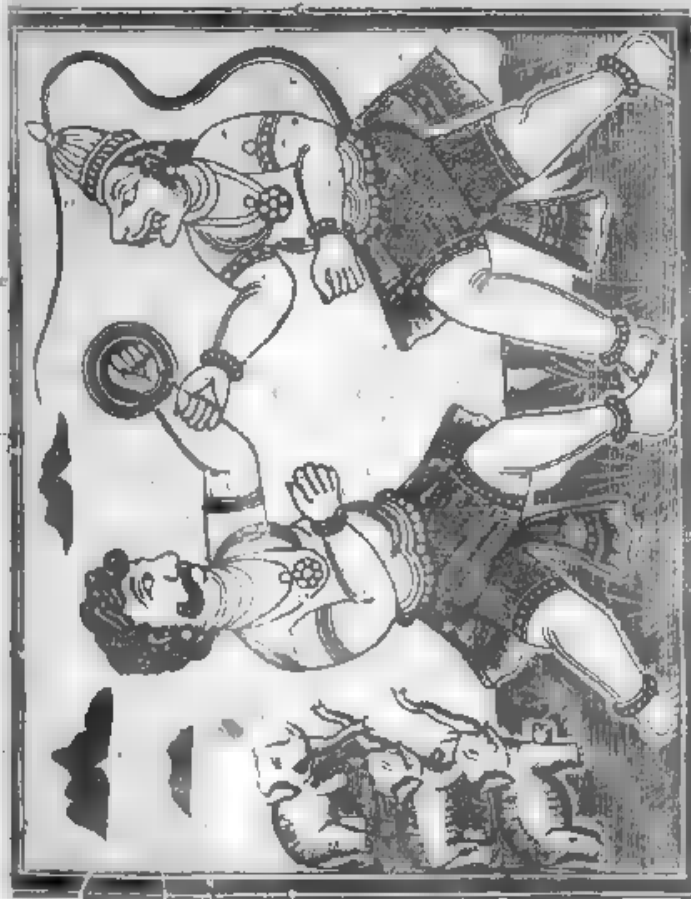
இலங்கைநிற் சீதா பிராட்டியினியித்தம் வானாவிர
குக்கும் இராவணனுக்கும் போர்வடந்து இராமபிரானுல்
இராவணன் வலியிழந்து இலங்கைநிற் புகுந்து நித்திரா
யிற்றிடந்த கும்பகருணனை யானை முதலியவைகளை விட்டு
யிதிப்பித்தெழுப்பி அவனுக்கு யானை குதிரை யாடு பன்றி
முதலிய விலங்குகளின் ஊன்முதலியவைகளுடன் மலைமலை
பாகக் குவிக்கப்பட்ட அன்னாரசிகளையும் பலவகையான
தாராயங்களையும் கொடுத்த னன்பித்துச் சந்தனமுதலிய
பூசித் தாம்பூல முதலியவளித்துச் சந்தோஷப்படுத்தித்

தானே மருட்டுகுட்டியும் கவசமுணித்தும் கச்சைகட்டியும் பிற ஆபரணங்களால் அலங்கரித்தும் உல்லாசப்படுத்தி ஆனகனாகியும் குதிகனாகியும் பேய்களாகியோக இழுக்கும் பெரிப தேரிலேற்றிப் பேரிப்படகு முதலிய வாத்திய முழக்கத்தடன் இராமபிரான வெல்லுமாறு அனுப்ப மஹிமையிவாங்கு வருமஹிபோல விரைவாகப் போர்க்களமெய்தி அகாசேனிகளை வானாரக்ளியி தேயித் தாறுமஸ்திரப் பிரபோகஞ்செய்தும் தேரினினின் நிறங்கி முசலத்தா ஈடித்தும் பெரும்போர் புரிந்தகாலத்து வானா ராஜனான கங்கிரீவன் அந்தக் கும்பகர்ணனோ டெதிர்த்து மஹிகளாற் பெரும்போர் புரிந்தான். கங்கிரீவனெடுத்தெறியு மஹிகளைபெல்லாம் கும்பகர்ணன் பொடிபொடியாகத் தகர்த்துக் கடைசியாக விடுத்தவொரு பெருமஹிமையக் கையாற்பிடித்துப் பிசைத்து பொடிபொடியாகக்கி யுதிர்த்து மிக்க கோபத்துடன் எவராலுந்தடுக்கவும் எடுக்கவும் விடுக் கவுமுடியாத பெரிப ரூலமொன்றைத்தான் முன்னந்தவந் தெய்தகாலத்துப் பெற்றுள்ளதனை பெடுத்துச் கங்கிரீவன் மீது விடுத்தான். அதுகண்ட வானாரர்களும் பிறருஞ் சங்கிரீவமகாராச விறந்தான் இறந்ததுமென்று கூயினார்கள். அருத்தான் கைச்சூலம்போன்ற அச்சூலமானது அவன் கையினின்றும் அந்தரத்தி லெழும்பி அக்கினிச்சுவரின் றிசிக்கொண்டு கங்கிரீவனை காடிவந்தது அதனைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல விரைந்து ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அந்தச் சூலத்தினை ஒருகை யிறுப் பிடித்தி இருதனியாக ஒடித்துவிடிக் கீழேபெய்தித்

தனார். அதுகண்ட ஆதித்திபர் வசைக்கள் அகவனி தேவர்
உருத்திரர் முதலிய தேவர்களுக்கும் சாம்பன் நிலன் நான்
குமுதன் பனசன் கேசரி முதலிய தேவர்களுக்கும் வானர
விரட்சுக்கும் ஆரவாரஞ்செய்து ஆஞ்சனேயரை வாழ்த்தி
னார். எனக்கினை பெலருமிக்றென கிறுமாப்புடன் நின்று
பெரும்பேரார் புரிந்த மஹாவிரகுன சும்பகருணனும்
ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து விரிவே நின்னையொத்த
வர்கனிருக்கும் பக்கத்தினர் வென்றுதற் கென்னதடை
நியே பராக்ஷிமசாலியெனப் பவ்வாறு கொண்டாடினான்.
இதனை,

"கிருதனுமனையவ னினைமேகேக்கியே
சருதனியம்பன மரிதன்கைவலி
அரியனமுடிப்பதற் கனைத்தாடிநனும்
குருதனிபுனரிதற் குவர ம்பாடுதன்ருள்" என்பதனுணர்ச்சி.

௨௨ - வது

தேவார்த்த சங்கர பராக்கிரமம்.

பூவாகழி போலிலங்கைப் புதத்திலரிசு டம்முடனே
மேகாவர்த்தச் சூழ்ச்செருப்ப வேலுநான்று மிடுக்குடனே
மாவாரீணங்கடமை டேத்தி மகர்த்தப்பொருத கொடியோனார்
தேவார்த்தனைச் சவட்டியுயர் செருத்தவனுமன் கழல்போற்றி.

(இ-ள்.) நீர்ப்பூக்கணிறைந்த வகழிகளுடன் விளங்கு
யிலங்கைகளின் வெளிப்புறத்தில் லானர சேனைகளுடன்
ஒண்பரி நகரைவளைத்துப் பொருளின் நகரலத்தில் பூறுமாய்
புடனே மிக்க பாடினப்படையகளை நடத்திவந்து திருநடன்
என்னைசெய்த கொடியவனுன தேவார்த்தனைன்பலனை
பெதிர்த்துப் பெருதவனுயிராத தொலீத்த பூ அஞ்சன
நந்தனரது திருவடிக்கு நமஸ்காரம். எ-று

இ த ன் வு ர லா று.

அதிகாயனென்னு மகாரதிபனுக்குச் சகோதரனும்
பாணப்போர் நடத்திவதி லதிகழிந்தனும் தேவர்கட்டுசெ
மன்போல்பவ னுதலில் தேவார்த்தனைன்று பெயர்பெற்ற
வனுமரன் அகரவீரன் இலங்கைகளின் தென்புறத்தில் சிதா
பிராட்டியைச் சினைமீட்டும் பொருட்டி வந்திருந்த வரன்
வீரர்களை பெதிர்த்திப் போர்புரிந்தனன் அவன் அவ்வா
றனைகம் பாணப்படையகளுடன் வந்து ஞானரவீரர்களை
வாட்டுதலைக் கண்ட வீராதிவீரரான ஆஞ்சனேயர் கடுங்
கோபத்துடன் அவ்விபானைப் பண்டின் நடுவுப்பாய்ந்து
அவ்வகளை,

“செரும்கார்புரை செடும்கையன சனியாண்ட எலக்சென்
செரும்காவிற வுயிர்மாய்த்தன பிரிதென் பலவுகையால்
வருமாறமும் பெரும்பூதமும் மறைமேகமு முடனும்ப்
பொரும்காவியின் மலைமேல்விடு முருமேதெனப் புடைத்தான்.”

“மிதியாற்பல விசையாற்பல மிடனாற்பல மிடதும்
செதியாற்பல காலாற்பல காலாற்பல கிரலின்
ததியாற்பல ததலாற்பல செடியாற்பல பவிலும்
குதியாற்பல குமையாற்பல கொஞ்சுத மின்னும்.”

என்றபடி உதையாதுத் துத்தாது மிதியாது மடியா
தும் இடியாதும் பாணிகளை பெல்லா மஞ்சளாகத்தனர் சங்
கரித்து நின்றனர் பின்னும் தேவார்த்தன் கெடுக்கோபத்து
டன் அனேகமாவிரம் பாணிகளை ஆஞ்சனேயர்மீ தேவி
ஞன் அனாவகளைக்கண்ட மாருதி மிக்கவிரத்தாடன்,

“பறித்தான்சில படுத்தான்சில வகுத்தான்சில பண்போல்
இறத்தான்சில விடத்தான்சில பிளத்தான்சில வெயிற்றால்
சறித்தான்சில களர்த்தான்சில கடித்தான்சில பிடித்தான்
முறித்தான்சில திறத்தான்சில செடுக்கேடுகெண் முனித்தான்.”

“காரிஞ்சுரை உலிற்புச விவருக்கெடு நீரத்தால்
சாரித்தலைத் தருட்டுக்கெடுத் தவத்திற்படுத் தமைக்கும்
பாரித்திடித் தடிஞ்சுருடர் பறிக்கும் படர்விசம்பிக
ணரித்செல வெறியும்மிதித் தழக்கும் முகத்துடைக்கும்.”

“வாலகவா வளைஞ்செடு மலைப்பாம்பென விலவா
மேலக்செடு பிசையுந்முழு மலைமேற்செல விலக்கும்
ஆலவமுன் டனேயென வகவாவினிட் டதற்கும்
தொவாவிர மிசையப்போ நிணி வரிபெற்றெனத் தொகக்கும்.”

அணுநாத் பராக்கிரமம்.

. ௪௬௯

“கைப்பத்திரி நாயர்வுத்தன த்தகட்கனி பதமா
கொய்திற்கடி தெநிருத்தன துருவிர மாகு . .
ஹமயிசரி புமிநிர்சில குழையுக்கு மன்றயத்
தொய்யப்பட ரமுவகோமுரு சேனாபுரத் துணைப்பான்.”

என்றபடி சிவ்வந்த வரணப்படைபிற் சிலவற்றின்
தொம்புகளைப் பறித்தும் சிலவற்றைப் பிளந்தும் சிலவற்
றை வகிர்ந்தும், சிலவற்றை மாக்கிவைப யொடிப்பது
போல வொடித்தும், சிலவற்றையிடத்தும், சிலவற்றைப்
பிளத்தும், சிலவற்றைப் பற்களாற் கடித்தும், சிலவற்றைக்
கடித்தும், சிலவற்றைப் பிடித்தும், சிலவற்றை முறித்தும்,
சிலவற்றைக்கடதுள் விழவெறிந்தும், சிலவற்றைப் பெரிய
மரத்தால் மோதியடித்தும், சிலவற்றைத் தகையிலிட்டுத்
தேய்த்தும், சிலவற்றை வாரிபெடுத்துத் தகையிலடித்தும்,
சிலவற்றைக் குடரைப் பறித்தும், சிலவற்றை விண்ணிற்
புகவெறிந்தும், சிலவற்றை பூசித்தருட்டியும், சிலவற்றை
முகத்தினுறைத்தும், சிலவற்றை வாலால்வளைத்து மலைப்
பாம்பெனக்கற்றி மேலாபொரு கிசையிற் பிசைந்தும், சில
வற்றைப்பெரியமலை துசென்றுவிழவெறிந்தும், சிலவற்றை
யாலால் முண்டவளைப்பேரல் பெரிய வாயிலிட்டதுக்கியும்
தேர்ந்த எங்கும் வானக்குருதியும் பிணமுநிரகியக் கிடக்
குமாறு செப்தனர். அதுகண்ட கொடியோனான தேவாந்
தகன் வெரு விராவாகத் தனது தேருடன் துஞ்சுவைய
ரெதிரேவெய்தி விரகர்ச்சனை செய்து விஸ்கை வளைத்து
காணெறிட்டுக் குணத்தொவி கரீட்டி அநேகம் அம்புகளை
துஞ்சுவையி மீதுவிடுத் தாவரசித்தனன் அதுகண்ட

ஆஞ்சனேயரு மதிககோபத்துடன் அவன்மீது சென்று படுப்படி ஒரு பெரிய மாத்தினைப் பிடுங்கி யெறிந்தனர் அதனையவன் அம்புகளில் நாசஞ்செய்து பின்னும் பின்னும் அம்புகளைத்தொடுத்தான் உடனே ஆஞ்சனேயர் ஒரு பெரிய மலையைப்பிடுங்கி யவன்மீதெறிந்தினர் அவன் அதனையுந் துண்டுதுண்டாக உடைத்தெறிந்தான். உடனே ஆஞ்சனேயர் அவனைப்பொரு பொருட் படுத்தாதவன் தேறிற் பாய்ந்து அவன் கைகிலலைப் பிடுங்கி அனைகந் துண்டுகளாக வெரடித்தெறிந்து கர்ச்சித்தனர். உடனே யவனொரு தேராமரையுதமெடுத்திவன்மீதுவிடுத்தான் அது வந்து ஆஞ்சனேயர் திடத்தோளிற்பட்டது அத்தோமாத் தினை வலக்கையாற் பிடித்து நீதிவாந்தக ணேறிவந்த தேரி னையும் சாரதியையுங் குதிரைகளையு மடித்து நாசஞ்செய்தனர். தேர்முதலிய நாசஞ்செய்யப் பட்டவுடன் தேவாந்தகனொரு சூலாயுதத்தினை யெடுத்தான் சூலாயுதமெடுத்தவுடனே ஆஞ்சனேயர் கிரைந்து அயனெதிரே விசன்று கடுங்கோபத்துடன் அவன் கண்ணத்திவரைந்தனர். அவ்வரைபட்டுத் தேவாந்தகன்.

“சூலப்படை கொலுவானினை யிமையாதமூன் றெட்டர்த்தன் ஆலத்தினும் வலியானும் உத்தேசேயுருத் தட்டீத்தான் காலந்திரு கண்ணுண்ண வையாலிருத் தய்ப்பின் மூலத்திடை புடைத்தானுலிற் முடித்தான்மீ மடித்தான்.”

என்றபடி இறந்துபட்டான் அதுகண்ட தேவர்கள் மெழ்ச்சியுற்றனர்.

௨௩ - வது.

திரிசிரத்வம்ச பராக்கிரமம்.

அபத்தம் யாமிதரீங்கும் பாஞ்முத லுலகமெல்லா
மெய்த்தலைத் திரிமாசெய்த விராவண னகனித்தார்த்த
முத்தலை யாத்தின்மன்னை முனித்தேழித் திட்டவீர
சித்தலை பனுமன்மன்னைச் சித்தலை செய்துலாழ்வாம்.

(இ-ள்.) விடப்பையினை யுடைய வாவந்தாங்கும் பூமிமுத
லிய லுலகமனைத்தும் இளைப்புற்றி வருந்தும் வண்ணங்
கெடுசெய்த விராவண கசியத்தொருவனுய் மூன்றுசிரங்
களை யுடையனாதலாற் திரிசிரனென்று பெயருடையனாய்
நின்றுபொருத அகரணைச் சேற்றத்தட னேற்றழித்த வீர
சிகந்தையினை யுடைய ஆஞ்சனேயரை நினைந்து வரழ்வோ
மாக. ௪௩-து.

இதன் விஷயம்.

இருபத்திரண்டாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்தாங்கு
தேவார்த்தனைக் கண்ணத்திஷ்டித்து ஆஞ்சனேயர் கொன்ற
வுடன் அதிக கோபத்துடன் அதிகவெனப்பவனும் திரி
சிரனென்பவனுமாக வந்து ஆஞ்சனேயருட னெதிர்த்துப்
பெருஞ்சமர் புரிந்தனர். அவ்வளவு சமர்புரிந்தவர்களில்
திரிசிரனென்பவனை யாஞ்சனேயர் காணாநொரு வுடைய
கைத்துக் கீழேதள்ளி பவன்மையை மிதித்த நகல்
யுடைத்தனை.

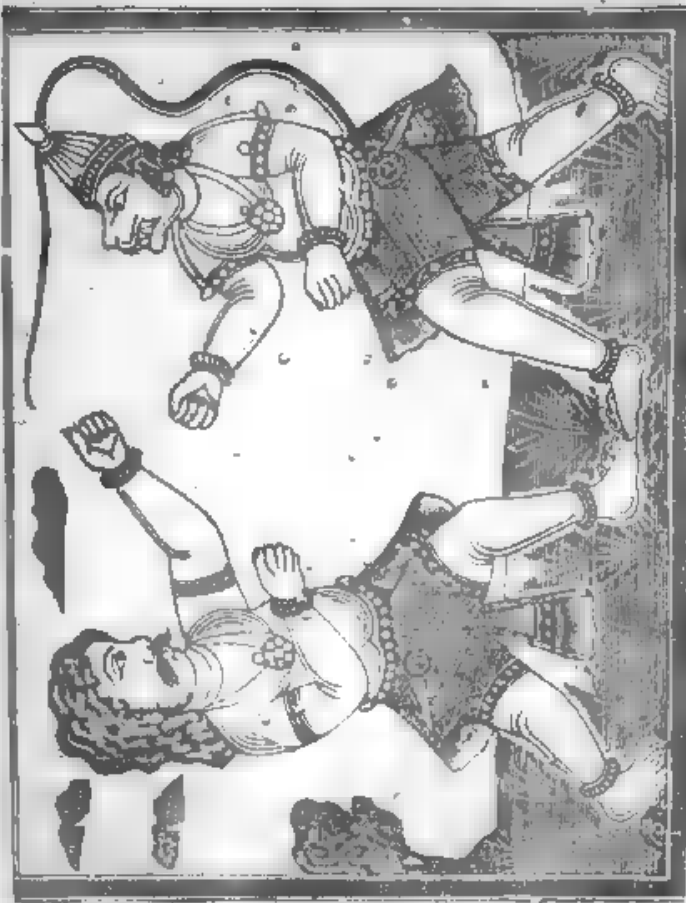
உரை.

மாருதி விஜயமென்னும்

“ஆமாமெனத் தலைமுன்றடை யவ்ஞாந்துவக் கடர்த்தான்
கோடிவந்தனிப் பெருந்ததனு மெதிரேசமர் கொடுத்தான்
காமாண்டவர் கல்வாதவர் வல்லீரெனக் கழறு
காமாண்ட ஸூரயனின் தற கலேபுக உடர்தான்.”

“தேர்மேற்செலக் குறித்தான் திரிசுரத்தோண்பேசர் திறத்தால்
கார்மேற்றயில் மலைபோலியை கரத்தாற் பிடித்தெடுத்தான்
பேர்மேற்பித் தலாத்தான்வர் பழிமேற்படப் பிடுத்தான்
பேர்மேற்றிசை செவ்வாயில் ஊளதாமெனப் போனான்.”

என்றபடி வதைத்தனர் அதுகண்ட தேவர்கள் சூர
வசாஞ் செய்தனர். அதிகாயன் இவ்வேடு பொசாமி
சூரன் வேறிடம் புக்கான்.

நிகும்பசங்கார பிராக்கிரமம்.

தரும்பரிசிதயே பெண்ணத் தருமா வரகமன்னும்
மிகும்பரி சனத்தினோரும் மேனிலுத் துத்தவாழ்த்தி
இரும்படி வேலொன்றேவி யினைநிலே டெதிர்த்தபொன்வ
திரும்பனை வதைத்தவைய னினைவினும் வினைகவ்வம்.

(இ-ள்) இவ்விக்கிதவே கரிபாணதெனக் கற்பநீழவரசு
னான இந்நிராண மவனுடைய பரிசனங்களான தேவர்களும்
வரமுத்தும் வண்ணம் இனைய அங்கதன்மீது ரூலவேலினை
விடுத்துப் போர்புரிந்த தொடியவனான பொல்லாத நிகும்ப
னைக்கொன்ற ஆஞ்சனையரைத் தியானித்துப் பாவங்களை
நீக்கிக் கொள்ளுமோமக, ள-று.

விவரம்.

நிகும்பனென்னும் பெயரினையுடைய அரசர்கள் அக்
கதனென்னும் வரனாராறு குமாரதினாடு பொருது அவ
னைத் கொல்லக் கருதித் தெய்விகக் வாய்ந்த ஒரு ரூபத்
தினை யெடுத்தவன். அதனை ஆஞ்சனையர் கண்டு நம்
தினவரசினுக் குண்டாகுந் திவ்ளகநீக்க கருதி வினாந்து
அந்நிகும்பனெனிலை சென்றவன் கையிலிருந்த ரூபத்தி
னைப் பிடுங்கி அந்நிகஞ் சுக்கலாக ஒடித்தெறித்து,

“தடையேதயில் ரூமுனரிந்து சூதததால்

விடையேக்க சங்கதன்மேவயிடு விரினை

திடையேதடை கொண்டுதேனேட விழங்கைப்

புடையேவோய் கொண்டுடன் மாருதிபோனான்.”

என்றபடி அவனை ஒரோருத்தினாற் கொன்றனர். இந்
னைக்கண்டு தேவர் முதலியவர்க்கு மகிழ்ச்சியுற்றனர்.

உமாக மாருதி விஜயமேன்னும்

உரு - வது.

தூமாஷ்சங்கார பராக்ரமம்.

தேடியமேருமலை காண்கின்ற கவயம் மீதாதிக்
கடியபெரும் போர்புரிதூமக் துண்ணன்மடிய உம்-செய்த
படியிவழகார் திருமேனிப் பரமவனும் எதசெய்ய
வடிவதம்மை முடிமேலா கமைத்தகவிலிய யகலிலோமாம்.

(இ-ள்.) உயர்ந்த மேருமலையு நாணும்லண்ணம் உயர்வு
பொருந்திய தேசின்கீதேறி வந்து கடுமையாகப் பெரிய
போர்புரிந்த தூமாட்சன் இறக்கொழியுமாறு போர்செய்த
தூய்பற்ற வழகிய திருமேனியினையுடைய சிறந்த ஆஞ்ச
னேயரது திருவடிகளைச் சிரசின்றாங்கி வறுஷமைய பொழிப்
போமாக. ஏ-று.

வி வ ர ம்.

கொடிய செயல்கூந்தார்; தனதாகவுடைய கிரா
வண்ணுடைய சிறந்த சேனாபதிகள் கொருவனும் தேவர்
முனிவர் முதலிய காதுக்களுக்கதிக திங்கொழப்பவனும்,
தூமாஷ்சன்னும் பெயருள்ளவனுமான ராஷஸவிரன்
காவணா லேகப்பட்டு ராமச்சந்திர மூர்த்திக்கு விரோதி
யாதிக் சதுரங்க சைனியங்களுடன் போர்க்களமெய்தி
வானரவிரர்களுடன் போர்புரிந்த காலத்து ஆஞ்சனேயர்
கடுங்கோபத்துடன் அவுதின்திரே சென்று வீரிகர்க்களை
செய்து அவனுடைய சதுரங்க சைனியங்களையும் அடித்

அனுமத் பராக்ஷிரமம்.

உருக்

தம் உலகத்தும் மிதித்தும், வளைத்தனர். அதுகண்ட
கடமரசுடன் கடுங்கோபத்துடன் தந்தேருடன் ஆஞ்சனே
யரை எதிர்த்து மலைபோன்ற விஷ்ணு இளம்பிறைபோல்
வளைத்து மலையரவம் போன்ற கரணியை ஒழுங்குறப்
பிணித்து விரணுதியகல்தெறித்து நானேனைசெண்டு அர்த்த
சந்திரம் பதுமடகாராசம் உங்கபத்திரம் குகிமுகம் முத
லிய கூரிய சீரிய அம்புகளை விடுத்துப் போர்புறிந்தவன்
அந்நன்ம் போர்புரிந்தவனை ஆஞ்சனையர் கட்டி அவனை
நிய நேரை யுடைத்துவைத்து அவனைக் கிழேதள்ளி

“மலையிற் பெரிய ஓடல்முன் னிண்டயிற்

வெறக்கடரு வியகால் கொடுத்த

தலையிற் பருகிப் பருவா யவன்கால்

தலைக்கைக் கொடுபிற்று தணிந்தனனாள்.”

•என்றபடி அவன் தலையைக் கையாற்றி ருவி யெறிந்து
கச்சித்தனர், தேவரரசவாரஞ் செய்தனர்.

உக - வது.

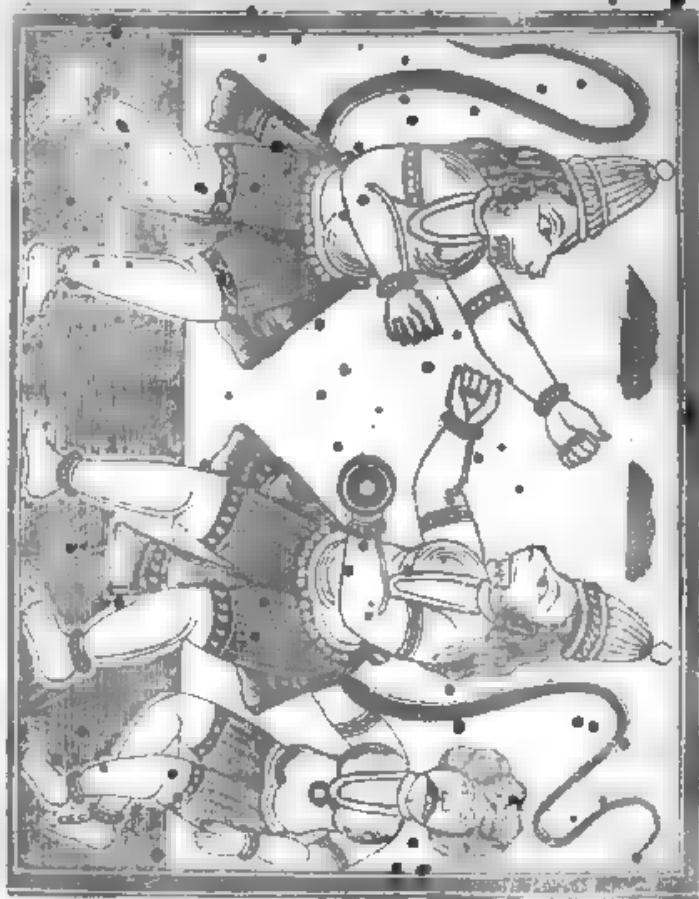
அகம்பத் துவம்ச பராக்ரமம்.

கலையடிச் சளிதல்பரிணக் கணத்துடன் காற்றின்வோ
பிறையடிப் பரிமாவென்ச சிவையுறத் தருவகம்பாட்டும்
பலையடித் தமர்க்குசேர்த்த பதனை யகம்பென்னும்
பிறையெயிற் தவின்க்காய்த்த வறுகிணப் பேணிவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) உரலிணைப காலிணவான களிப்பிணையுடைய நல்ல
யாறினக் கூட்டத்துடன் வாயுவேகம்போதும் விரைவினை
யுடைய கால்களைவிடக்கூடிய சூதிரைப்படைகளும் உடன்
ஈராசிற்ப ஆரவாரத்திணையுடைய பேரிகைபாதிப முழங்க
வமர்க்களத்தெய்திப் போர்ப்புரிந்த பிறைபோலுந் தந்தம்
கணையுடைய அகம்பென்பவனை வதைத்த ஆஞ்சனையரை
படைந்து வாழுவோமரக. ஈ-று.

விவரம்.

தேவசேனாபதியாற் பண்டு தெர்லைக்கப்பெற்ற தாகுத
னென்பவனை கீட்டும் பிறந்து இராவண சேனாபதியாய்
வந்தானோ? என்றெண்ணத்தக்க கொடியோலும் ஆயிரங்
கோவேறு கழுதைகளைப் பூட்டிய தேரிணையுடையவனும்
சதகசுதரபதாதி பென்னுஞ் சதாங்க ஈசனியங்கோயு
டையவனும் மகிசனிக்கிண நிகைவிபாத விரதுமான அகம்
பன் என்னுமகான் ராவணனுடைய தூண்டுதலால் வரவா
விரர்வினை நாசஞ்செய்த கருதி பேரிமத்தள காகனாதி
வாந்திப கோஷத்துடன் சனகனமடைந்து,

அணுமத் பராக்கிரமம். • • • ௨௧௩

“பான் தடேனென்னிம்மற்றில் லெழுதின வன்முமென்றும்
வான் தடா தரக்கொன்றும் பெயரையு மாய்க்குமென்ற
வான் தடா சிந்தவாசே மஹாதரத் திருத்தச்சென்றும்
மின்னொடா சிந்ததின்தோ ளனுமனும் வினாவினவந்தான்.”

என்றபடி அகம்பன் சனக்கனமடைத்து பானிவ்வா
வானிரரை படக்காவிட்டனவின்றோர் தம்பினத்தின ரனை
வரையுக் கொன்று குவிப்பதென்று விராட்டகாசஞ் செய்
துவருதலைக்கண்ட ஆஞ்சலோபர்,

“தேரொடு களிதமாவு மரக்கரு ளெருக்கித்தெறிநீக்
காரொடு கணலுக்காலும் கிளர்த்ததோர் காலுமென்ற
வாரொடுதொடர்ந்த பைம்பொற் கழலினுள் வருதலோடுந்
குரொடுதொடர்ந்ததன்னைச் சுழற்றினுள் விராத்தோவான்.”

“எத்தினு வெறித்தவெய்தில பெய்தின வெய்தபெய்த
முற்றின படைசெய்யவடி முறைமுறை முனிந் தறித்தச்
சுற்றின விராத்தண்டாற் தனைத்தன் மமர்துன்னச்
சுற்றின வின்துகற்றான் கைதலினுள் சுழற்றினவயி.”

என்றபடி தம்மை வெதிர்த்த அகாவிரர்கள் விடுத்த
வேல் வான் அய்யு முதலிய ஆயுதங்களும் கெருக்கிவந்த
சதங்களும் பாணிகளும் குதிரைகளும் காணாட்படைகளும்
நாசமுறும் வண்ணம் ஒருபெரிய தண்டத்தினை பெடுத்துச்
சுழற்றியடித்துக் கொன்றனர்.

அன்றியும் பத்துக்கோடி பாணிகளையும் அத்தொ
கைக் குதிரைப்படைகளையும் அத்தொகைத் தேரக்களையும்

ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் அடித்துக் கர்ச்சஞ்செய்து இனிப் போரேயில்லையென்று கூறுமாறு செய்தார்.

இதனால் அரம்பாவமுள்ள அகம்பன் தனது பிணமையை வரைய யதுங்கித் தனது சீதிரைச் செலுத்திக் கொண்டு ஆஞ்சனேய றொதிதேசென்று வருஷகாலமேகமு ஈரணுமாறு கர்ச்சனைசெய்து தனது வில்லினை வளைத்து நரணியேற்றி ஆஞ்சனேயர்மீது,

“சொரித்தன புதழிமாரி தேநன்னு மாப்பின்மேலும்
தெரித்தன வசனிபோலவ் செறிபொறி பீதிர்வதிக்கின்
வரித்தன வெருநையமானச் சிதைகளா லமரர்மார்பை
வெரித்தன வடிம்புபொண்டிகாண் டனும்த்தன வாகுக்கண்ண.”

என்றபடி கூரியவிறுதினையுடைய சிறந்த அம்புகளை கிடுதிருப் பொருகனன். இவ்வனம்பொருத அகம்பனது கழுதையுண்ட தேருஞ்சாரதியு மூறித்தொழியத் தண்டினு லடித்துக் காஞ்செய்துமின்றனர். அதனைக்கண்ட அகம்ப னெஞ் பெரிய தண்டமொன்றைக் கைவினாநெடுத்துக் கொண்டு இவ்விடத் தண்டினுலடித்துக் கொண்டு பணி தரை வெறிபுராக்கி ராவண்ண வெற்றியுடையவருகச் செங்கின்றுனென்று ஆரவாரஞ்செய்து ஒருதலைக்கண்ட மாருதி விரைந்தவனெதிரே சென்று தண்டினுன் மேத பவநீர்வடிக்க வவ்விவரை யடிக்க இவ்வருஞ் சிறந்த பெ ரும்போரினை நெடுநேர்ஞ்செய்து கடைகியாக ஆஞ்சனே யர் அகம்பனது தண்டினுபுந் தண்டேந்திப் கைவினாயும்

ஒடித்தான் கீழேதள்ளினார். ஒருகையிழந்த அகம்பவனிடமிருந்த தாழ்ந்தபல மருதியின் மூலம் மோதி படித்தான். அவ்வடியேற்ற ஆளுனையர் இவன் இடக்கையி லடித்தா னிவனை தோம் தண்டத்தாலும் விலக்கவூதும் அடிப்பது சரியல்லவென்று,

“அடித்தவன் தன்னைக்கே விளையே நினைபவன்
பிடித்தவன் நேயமுள்ளான் வெறுக்கையாற் பிழையிற்றன்கு
மடித்தவா விடத்தையான் மாப்பிடைக் குத்தவாயால்
குடித்தவன் மயிழ்வானென்கை கக்கென் குருதிக்கொன்றான்.”

என்றபடி தமதிடத்தைபா லவன்கார்பிலொரு குத் தக்குத்தினர் அக்குத்தடவன் இரத்தம் கக்கிக்கொண்டு கீழ்விழ்ந் திறந்தனன் இவ்விறந்ததனைக் கண்ட தேவர் கள் ஆளுனையரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

உகக மாருதி விஜயமென்னும்

பெயர் பெற்ற

உளவது.

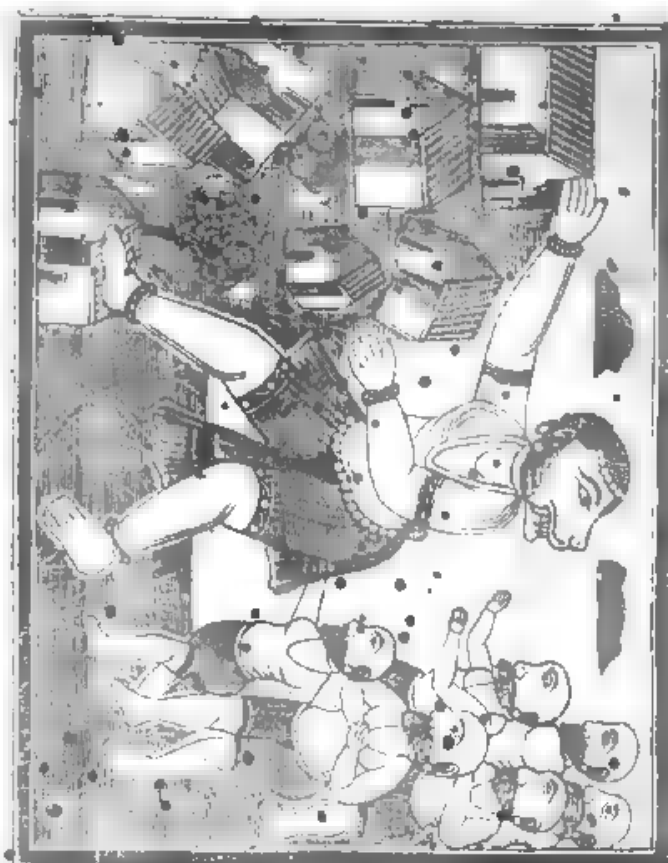
சகவந்திரகோடி ராக்ஷஸத்வம்ச
புராணக் கிராமம்.

இவர்களுக்கடவி நொருபுறமாக விலங்குகளுத்த மலைதன்னைப்
பூக்குமளில் வந்தேற்ற பொல்லாக்கொடிய பாடகர்
மார்க்க ரஹுப தாயினை கோடி யானார் தமையுட்ட
குக்குச்சியைத் தனையுள்ளிற் கொண்டுவணக்கோர் குறையின்கூல்.

(இ-ள்.) அகையொலி முவிர்த, செடுங்கடவி நொருபுறத்த
தாய் விளங்கிய மருத்தும்னைமிக் காக்குமவரைப்போல
வந்தேற்றித்த கொடிய பொல்லாத பானிகளான அரக்க
ரஹுபதினாரைக்கொடிப் பேர்களுயும் அடித்தும் உதைத்
தும் கொன்ற வானரசிங்கமான ஆஞ்சனையரது திருவ
ருகவ யுள்ளத்திற் கொண்கிள்ள எனக்கொரு குறையுயின்
றென்பதாம். ஏ-று.

விவரம்.

இராவணன் மகனான இந்திரசித்தேன்பவன் பிரம
தேவனிடம் பெற்றுள்ள வரத்தின் தீயிரினால் பிரமான்
திரத்தைமெய்த்து தன்னுடன் பொருது இனையபெருமான்
முதலியவர்கள்மீது விரித்தனன். அதனால் அங்கிருந்த
இகோபபெருமான் வானரவீரர் முதலியவர்கள் பிராண
னில்லாதவர்களாகிக் கிடந்துனர் அவர்களை உயிர்ப்பிக்கும்
வண்ணம் சுஞ்சிவிடென்று மருத்தினைக் கொண்டுவரும்

அனுமத் பராக்கிரமம்.

உக்க

வண்ணம் காடிவிரகுள சாம்பவதும் அகாவிரகுள கிபி
கண்ணும் ஆஞ்சனேயரை வேண்டியதுப்ப அவரும் ராம
நாமஸ்மாணையுடன் இருதேள் களைபுஞ்சுருக்கி நிமிர்ந்து
மண்டிவிட்டுமேலெழுந்து மேகமண்டலமாநிகளைக் கூடந்து
வடதிசை நோக்கிச்சென்று சாம்பவன் கூறிய இடத்தினை
யடைந்து அருமருந்து மலையையெடுக்கத் தொடங்கிய
காலத்தி லறுபதாயிரக்கோடி அசுரர்கள் ஒரு கூட்டமாக
எய்தி ஆஞ்சனேயரைத் தடுத்து அவராலுறையுண் டிறந்
தனர். இதனை,

புயல்வாய்விழிஞ்ஞர் தடவருமய மாவலரைபுத
கோனெழுந் திறைஞ்சிப்
பொருள்வினவ வந்ததன் கருமநூலிக்குறை
புரன்றத் தெறிஞ்சுரலிந்
செயல்வாய்க் கெடுக்கையர்க்காந் பதினாயிரம்
கோடிதனையு னாறிந்
தென்புய வணர்க்குளம் மணிவீரையை
யெக்தித் திரும்பி.”

என்னும் இதனாலுணர்க.

௨௨௦ ,

மாருதி விஜயமேன்னம்

௨௮ - வது.

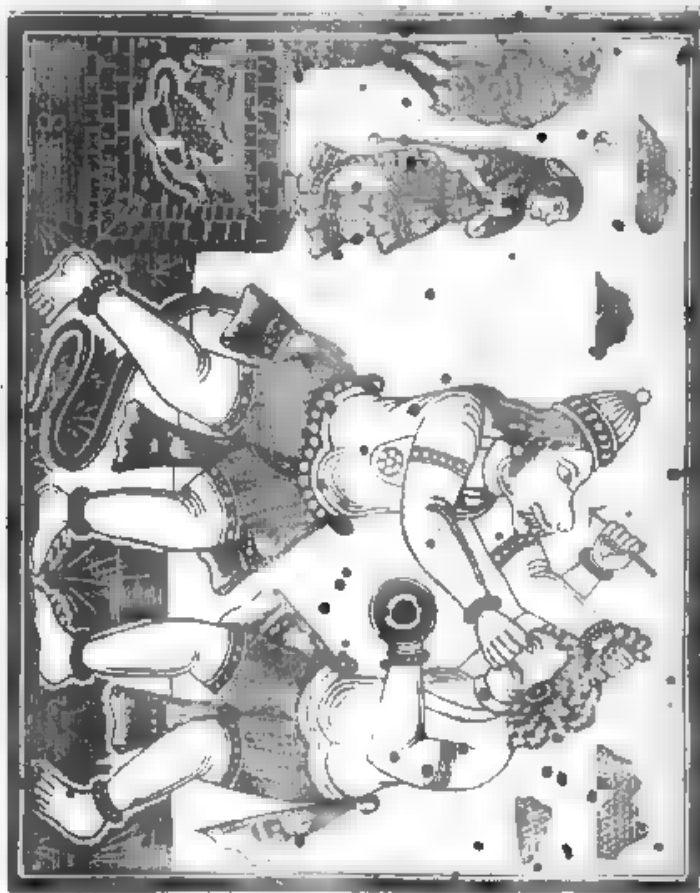
காலநேமிக்கண்டன் புராக்கிரமம்.

கேசலமருத்து மலைகொண்டு போவான்ருந்த காலத்து.
கேசலமீ யெனும்முருகை நிறத்திமுனிவ னெனநின்ற
காலநேமி யெனுககேடிய கசடன் நன்னை புதைத்தழித்த
கேவலனும் ஊழிமலரைச் சித்தாமகத்தஞ் சேர்த்தமால்.

(இ.ள்.) அழகிய புருத்துமலையை யெடுத்துச் செல்
வான்சென்றகாலத்து கீழ்க்கேயேன்ற வுருவிமைறைத்து
மாயமுனி யுருவங்கொண்டு நின்ற காலநேமியெனக் கொ
டியடி கசடனை புதைத்துக் கொன்ற கல்லைமுக்கத்தினை
புடைய ஆஞ்சனையரது திருவடிமலர்களைத் தலையிலுமுள்
ளத்து மமைத்துப் போற்றுலோமாக, என்று.

வி.வு. ௩ ம்.

ஐனகிப் பிராட்டியின் வலித்தமாக நிகழ்த்தபோரில்
தனது புத்திர மித்திராநியரை இழந்த ராவணன் கடுங்க
கோபத்துடன் தனதுமுல்பல சைனியத்தினை அனேகமாயி
ரம் தூதர்களை யனுப்பி யழைப்பித்தனன் அழைப்பிக்க
வந்த ஆற்றதிரீர் தோற்றமுமுடைய அவ்வகர சேனைகளு
டன் பேரர்க்களமெய்திப் பொருதுகாலத்து பெருமாள்
மோகனாஸ்திரீத்தினை ஸ்வர்களை யெளிதின் மடித்தருளக்
கண்டு பின்னங்கு கடுங்கோபங்நிராண்ட ராவணன் பேரர்க்
கோலத்துடன் ரணகளம் புருத்து ஸைனம்மணப்பெருமா
ளோடு, பொற்புரிதனும் அவர் அவன்விடுத்த துற்றப்பத்து

தூறுபிரகி கணிகளையும் கொடியில் ஏற்றழித் தார்வாரித் தலும் சாவணன் மனநிலை இவன் தன் தமைபனான சாம்ஸிதும் போரிற் சிறந்தவனாக இருக்கின்றாவிவனை மோகனாஸ்திரம் விடுத்தழிந்துமென அதனைப்பெடுத்து விடுத்தான் அது மித்தலேகமாய்த் தனதாற்றியைக் கட்டிக் கொண்டு வருதலைக்கண்ட விபிஷணர் இதுமிகவுன் கொடிய மோகனாஸ்திரம் இதனை வாராயனாஸ்திரம் விடுத்தழித்தீர் என்று கூறுதலாக இளைப்பெருமாள் அவ்வாறே செய்தீர் அதனால் மோகனாஸ்திரமானது தனது வீரீங்குன்றி அழிந்தது.

அதிகண்ட சாவணன் சூலத்துக்குக் கேடரகலின்ற கேடராலிக் கடிம்பைப்பேரீவு இவன் கும்புப் பகையானனாக எதிர்பக்கத்திலிருந்து சமயோசிதமாக அகரதந்திரங் களைபுரைக்கின்றான் இவனைக் கொன்று தொலைத்தாலன்றி கமக்கு வெற்றியுண்டாகாது என்று விபிஷணரைக் கொல்லக்கருதி அதிக கோபத்துடன் பூரியதும் மயன் கொடுத்ததும் எத்தகைய அஸ்திரங்களினால் தடுக்கமுடியாததும் மகா வீரீயமானதுமான வேற்படைபை வெடுத்து விடுத்தான் அது வானிற்கழன்று விபிஷணரைநாடி வருவதனைக் கண்ட விபிஷணன் இளையாழ்வாரீரான லட்சுமணரைப் பார்த்து அண்ணலே! இதேரவருகின்ற வேலானது,

“கிட்டபோதிலி ஒருவனை விட்டபேயீளும்
பட்டபோதவ னுன்முகனாயினும்பெரும்
“வட்டபெய்.”

எண்ணக் குறித்து ராவணன் விடுத்திருக்கின்றான் என்றனர். அதுகேட்ட லட்சுமணர் அவ்வெலினை அநேகம் அம்புகளாலும் அநேகம் அஸ்திரங்களாலும் தடுத்துப் பார்த்தனர். தடுத்து;

“உய்தவானியும் எவின் படைக்கலம் ய் வுந்
செய்தமாதவத் தொருவனைச் சிறதொழிற் நீயேன்
வைதனை வினிலொழிந்தன.”

என்றபடி திட்டிரியோசனமாகி யொழிந்தன. அது கண்ட இளையபெருமான் தமது மனதினுள் யான் இதனு லிறப்பேனாவினும் அடைக்கலம் புக்காரைக் காத்தபுகழ் நிற்கும் என்று விபிஷணர்மீது அவ்வெல் படாதபடி ஸ்ரைத்த பாய்ந்து ஸேவினைத் தம்மார்பி ஸேற்றனர் ஏற்ற தனாலுயிரிழந்தனர். அதுகண்ட விபிஷணர் ஒரு தன் டந்தினால் ராவணனுடைய உதாசவ சாத்திகளை நாசஞ் செய்தனர். ராவணனுடைய பனதவனிறந்தானென்னும் துணி யினால் விபிஷணரைக் கொல்லமுயலாது தன்னரண்மனை சென்றான்.

மின்னர் விபிஷணாதிபயினைவரும் கோவெனக் கதறிப் பதறி இளையபெருமாளின் மாணத்துக்காகத் துக்கித்து இதனைப் பெருமாளுணர்ந்தாற் சகோதர வாதஸல்புத் தால் உயிரிழப்பர் அவருயிரிழக்கக் கண்ட ஸ்க்கிரீவமகா ராசனும் பிறருழையிரிழப்பர் எனக்கூறி வருந்துதலைக் கண்ட சூரம்புவந்தர் அழுவார் ரணவரையும் பார்த்து அந் தோ வானாவேன் கவனுயின்றீர். நமது அஞ்சனாகத்தனர்

அனுமத்பராக்கிரமம். ௫௫

உள்ளகிலமாவும் சமீபக்கொரு கவிதையும் இன்றும். அவ்
 ரெங்குளார் என்றவுடனே கிரிஷ்ணர் தஞ்சையரை
 பழைத்துச் சரம்புவற்குக் காட்டி அவர் கிரிதிவிரரோ
 பண்டு கொண்மிவந்த மருத்தபலையை. இன்றுக்கென்ன
 வந்து இலையபெருமாளின் உயிரையுண்டாக்குதி ஓன்ற
 னர் அம்மொழிகேட்ட அவர் அவ்வாறேயென விவரத்து
 பேருருவிற்கொண்டு தோள்கள் திசைகளை விடிக்கவும்
 நவக்கிரகங்களுந் தாராதணங்களுந் தேர்த்தமைத்த மணி
 மாலைபோல விளங்கத் தோள்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆவிரம்
 போசனைய கலத்ததாக விளங்கவும் கால்களின் பருமனு
 விலங்கை விடமில்லாததாகவும் அதன் நவீகனை விதைற்கு
 நீண்ட திசைகள் பேரதாதையும் நின்று வால்விசைத்துத்
 னகநிமிர்ந்து வாயினையுஞ் சூறிதகலம்வீகுத்து மார்பினை
 யுங் கழுத்தினையுஞ் சுருக்கி உடலிலுள்ள ரோமங்கள்
 சிலிப்பக் கூலூன்றிமேலெழுந்து மேகமண்டலக் கிழிந்து
 நீர்க்கிய நகைத்திரங்களுநிம் மன்கருமாங்களுந் தொடர்ச்
 தெழ வானவர் விமானங்குளழிந்து பேரிடிக்காட்டிப் பெருங்
 கடலுள் விழுந்தழிய மேலெழுந்து பாய்ந்து அலைகள் புகை
 திசைகளையு மழிக்கபாய்ந்து;

'கடல்முக்கனே கிரிந்தோடக் கால்முன்னே
 தொடர்க்கோடக் கடிநிற்செவ்வான்
 உன்முன்னெனவென்னங் கிடீட்குழைவால்செவன்
 செவ்வானுருவென கோக்கி

அன்முன்னை தெட்டந்தியகா எரழ்க்கடல்ரு
ழிலங்கையெறு மரக்கர்வரும்
திடமுந்நீர் இடையறிந்தான் முறிந்ததாக்
தயரென்றார் தேவரெல்வாம்."

என்றபடி கடலும் வாயுவு முன்னே தொடர்ந்து
செல்ல இலங்கையைக் கடந்து மேகமண்டல சூரியமண்ட
ல சந்திரமண்டல நாகத்திரமண்டல சுவர்க்கமண்டல
திகளுக் கப்பாற் சத்தியலோகமள வியர்ந்து விரைந்து
வானநாடர் முதலியர் இங்கனம் வந்தவன் கருடவேவென்
றும் பிரமவேவென்றும் முக்தண்ணினே வென்றும் திரு
மாலோவென்றும் உருவோவென்றும் அருவோவென்றும்
ஊறுமாறு விரைந்துயர்ந்து தாழி உலகளந்த பெருமாளது
அடிவலரை பொப்ப வேங்கைப் பாய்ந்து,

"தேவரு முனிவந்தாமுஞ் சித்தருக் தெரிவைமாகும்
முடிவ இடையுளோரு முடிவையாற் றொடர்ந்துமொய்த்தார்
துவின மணிபுஞ்சாகதுஞ் சண்ணமு மலருமொய்த்தப்
புடிடை யமார்தெய்வத் தருவென விகம்பித்போலுன்."

என்றபடி தேவரும் முனிவருஞ் சித்தரு மாம்புபயரு
மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்து பொன்னுமணியு மலருஞ் சாந்து
யிறைத்து வாழ்த்தி இமயமந்தர கைலாயாகி மலிகடாக்
கீட்டு மேருவையடைந்து அங்கு திரிமூர்த்திகள் திரு
வோலத்தக்கொண் டிருத்தலைக் கண்டு பணிபுடனப்பாற்
சென்று திக்குப்பரவடிமுதலியோரி னிடத்தையுங் கடந்து

அனுமதுப் பாக்கிரமம். 1 ௩௩௯

அயிர்த்துவமரண ஆஞ்சிதி இஞ்சுக்குமிடத்தை உடைத்த
காலத்தா ராவுணையேவரில் முன்னரே யிங்குவந்த முனி
யுருவமாக இருந்த காலநேயியென்னுங் கெழுநக அரக்கன்
ஆஞ்சனேயரெதிரே சென்று கவிசிநம்பேசி நீ தேடிவந்த
மருந்து. இக்குளத்திலே நீ முழுசிப் பின்னர்த் தேடினாற்
கிடைக்குமென்ற உறிஞன். நல்லாரெதனிலும் பொல்
லாம் குறையாரெனக் கருதிய ஆஞ்சனேயர் குளத்திலி
றங்கி முழுநினைச் சட்டினே அதன்கிடந்த முதலையொரு
நவர் காலைப்பற்றி விழுத்தது அவரதனை உதறியேறிந்த
னார். அது ஒருபெண்ணை விர! இவன் முனியல்லன் கால
நேயியென்னுங் கொடிய மியவராகக் இவனை அடிவான்
அனுப்பினான் இவனைக்கொன்று வந்தவேலையைச் செய்து
என்றது. அதுகேட்ட ஆஞ்சனேயர் கடுங்கோபத்துடன்
விரைந்து அக்காலநேயியி னருகிலெய்தி அவன் கன்னத்தி
லோரடி இடியிடித்தாற்போல அடித்தனர். உடனேயவன்
நிசங்குருவுட னெதிரின்று திறிதுபொருதனன் ஆஞ்சனே
யர் நின்றுமெனைத் திங்கொரு பேரோரென்று அவன்
கன்னத்திற் பின்னுடவறந்து அவன் பிடரியைப் பிடித்துக்
கிழேதள்ளிக் கழுத்தின்மிதித் துதைத்தடித்துப் பிடித்தி
டித்துக் கொன்றனர். அவனுமொரு பெருமகிபோல
இறந்து விழுந்தனான். உடனே பிபண்ணுநீவழ் ஆஞ்ச
னேயரெதிரே தோன்றி அஞ்சலிபுரிந்து வாழ்த்தி பரன்
தரன்யமாவீ யென்னுங் தேவமாதெனச் கூறிமறைத்தது.
அவரும் சஞ்சீமியலைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு விரைந்து
லங்கையினுள்ள சணகன்மெய்தி இளைப பெருமானைச்

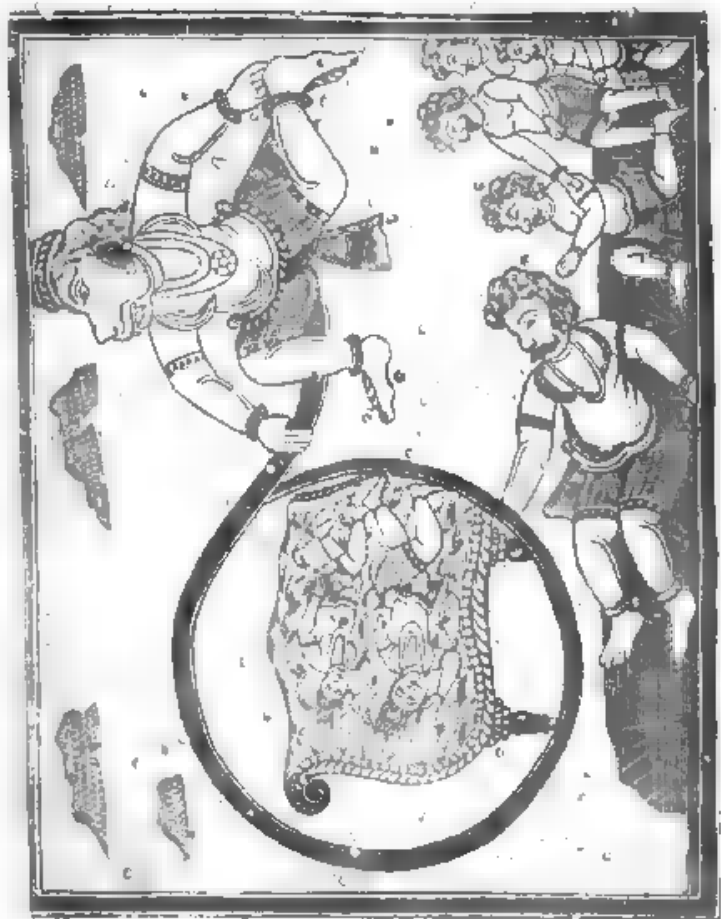
உஉஅ

மாநாதி விஜயமெனவூத

செஞ்சிக் காற்றினெழுப்பி அகிலகுருகு மகிழ்ச்சியை
புண்டாக்கெஞர். இதனை,

காணியெய் புறநீர் கடந்தவர் திருநீர்
மேதாநா மேகமந்திர்
மேதா மருத்தொன்ற பெதாநா வீரதா,
மிவ்விடத் தெய்திவிட்டிர்
புனைவிய மனிக்ஞாந் திரமொன்ற கேஞ்சிப்
புனைநாடி மீனாமெனவே
மொருமாவை பவவல்ல கொஞ்சிக்க கேயிருக்கி
புனைஞா கிதம்பியாடித்
தன்னிலவு மொகடலிற் பிழமுதலை கவச்சொன்ற
தன்னவற தாய்ப்புலித்
ததவ்வடி வாய்வந்த வெய்யுந்தா முகன்விடு
சுருக்கனிக ஐயிப்பருகெஞ
வண்ணியொரு குத்திலை நைச்சுட டயவெடு
டம்புலி பாடவாகே.

என்பதனுமுதலாக.

உக-வது.

மயூராசுர சங்கரா பராக்ரமம். இவனே மயில்நாவணன்.

சேயிவனாயிற் கடவந்தா னீதத்திஞ்சி யகத்தெந்திச்
சாமிதனையல் வினிகுளுடன் ருத்தியேகிப் பாதவத்திற்
சேமத்திருக்க மயூரனுடன் சிவத்தெம்பரனைக் கோடுபோந்த
தோயிவனுமன் திருவடியென் னுளத்தஞ்சொத்தார் தவக்குடையே.

(இ-ள்.) சக்கரவாளகிரியை யொப்ப வமைத்திருந்த
வாற்கோட்டையுளெய்திச் சக்கரவர்த்தி திருமகனை அந்த
இனையபெருமானுடன் எடுத்துச் சென்று பாதாளத்திற்
பத்திரப்படுத்தி யிருந்த மயூராசுரனைக் கொன்று எம்பா
மனை இனையபெருமானுடன் முன்னிருந்த இடத்திற்
கொண்டுவைத்த குற்றமற்ற ஆஞ்சனையரது திருவடிக்
கமலங்கள் எனதுள்ளத்திலும் கலைமேலும் எஞ்ஞான்றும்
விளங்குவதாக, எ-று.

இதன் வரலாறு.

இருபத்தெட்டாவது பராக்ரமத்தி னுரைத்தபடி
காலநேயியாதினை யழித்த ஆஞ்சனையரானவர், சாமிகா
ரிய தூரத்தாராய் விளங்கிய காலத்தில் லங்காநாதனா
ராவணன் பலவாறுலோசனை செய்து தன்மன்கில் யான்
சனகன்மகளை விரும்பி என்புத்திரமித்திராதி யனைவரையு
மிழந்தேன் மனிதர்கள் வெற்றியுடையவர்களாக விளங்கி
கின்றனர். இவர்களுடே போப்புரிந்தா விவர்களை நாம்
வெல்லோமென்பது மூலபல முதலியவைகளைக் கொண்டு
நாம் கடத்திய சண்டைகளை நமக்குணர்த்தும் இவர்கள்

இறந்தாலும் இவர்களை அனுமாரென்பவன் சஞ்சீவிமருத்
தினாற் பிழைப்பிக்கொண்ட தேவர்களுவிவர்களுக்குச் சகரிய
மாக இருக்கிறார்களாய்வு பிரகஸ்தன் சொல்லுகிறபடி
இம்மனிதரிருவரையும் நமதகர மர்வையால் இக்ஞரங்குக்
கட்டத்தினின்றும்பிரித்து நமதெண்ணுந்தனை நிறைவேற்
றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று உதிசெய்துக்கொண்டு மயூ
ராகாரினை அழைப்பித்தி இராமலக்ஷுமணிகளைவரினராக
னநிபாதவண்ணம் பிரித்துப் பாதாளத்திலொரு மறைவி
டத்தில் அடைத்துவைப்பென்று கட்டளைபிட்டான் அவன்
கொற்கிணங்கிய மயூரன் அவ்நிரலில் அவ்வாறு செய்வ
தாத ஒத்துக்கொண்டான்.

இதனைத் திரிசுடையானீவன் வாயுதேவனுக்குணர்ந்த
வாயுதேவன் விபிஷணனுக்குச் சொல்ல விபிஷணுழ்வார்
அனைவருக்கு முரைக்க அனைவரும் ஆஞ்சனேயவீரப்
பார்த்த விராதிவீரரே! உமது பராக்ஞமத்தாலே தான்
பெருமானும் இளைபெருமானும் மயூராகரன் கையிற்
சிக்காதிருக்கவேண்டும் என்று கூறினார். அதனேட்ட
ஆஞ்சனேயர் அவ்வாறே செய்வோமென அன்றிரவில்
ஸ்ரீராமபிரமணியாநந்தவான் முதலியவர்களை யுட்கொண்
டதான் ஒரு பெருக்கோட்டையாகத் தமது வாலிசுகந்தி
விடுத்துக் காவலாக இருந்தனர். இதனைப்பற்றாத மயூரா
கரன் சுதூரன்-சாத்திபன்-சலப்பிரவாசன் - மூயாவிதேந்
தன் வீன்னும் நான்குமருங்குடன் வரக்கோட்டை பினருகி
லெய்திச் சுதூரன் நீ இக்கோட்டைக்குள் துழைந்து ராம

ஸகாமணர்களைத்தே தூங்குகிறார்கள் என்று பார்த்து
 ஸாக்ஷதவபென்ன வன்னை அவ்வாற்றோட்டைபைச்
 சுற்றிப் பார்த்து அதனுப்புருத வழியிலும் அது மிகவு
 முபரமானது என்று உன்ருழை ஆகாமென்றவுட னருகி
 னின்ற சாத்திரிக ிரன் பேழுவருகின்றேனென்று வாற்
 கோட்டையி னமைப்பைக் கண்டு ஆச்சரியம் கொண்டு
 வாலைத் தூக்கித் தலையை புள்ளேவிட்டான் வாலைபசைத்த
 தனை புணர்ந்த ஆஞ்சனேயர் வாலைப் பூயிரிவழத்தினார்
 உடனே யவன் முக்கு வாய்முதலியாகுகங்கிப் பயந்து வெ
 டுக்கெனத் தலையை வெளியிலிழுந்துப் பிராணனைக் காப்
 பற்றிக் கொண்டவனாய் மதுராசரணப் பார்த்து அன்
 னலே என்னுள்ளேபோக முடியாதது எனது முக்கும்
 வாயும் நகங்கி வருந்துகின்றேனென்றான் உடனே மயூரன்
 விபிஷணனுருவமெய்தி ஆஞ்சனேயரது சம்மதப்படி வரற்
 கோட்டையுளெய்தி இராமஸகாமணர்களை மோதன மர்
 திரத்தன மயக்கி ஒரு பெட்டகத்துளாக்கித் தன்னகவிற்
 கொண்டுபோய் பத்திரமாகக் காவலில்வைத்து மேல்சுடப்
 பனவற்றை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்துக்குள் விபிஷணனால் மோசனடத்த
 தலைபுணர்ந்து வாயுதேவனது சகாயத்தால் மயூரன் நக
 ிற் பிரவேசிக்கச்சென்று ஆஞ்சனேயர் அவன் நகருக்குச்
 செல்லும்வழியில் கமலவுருவம்க வகைக்கப்பட்ட தபாட
 வரசலில் காவலிருந்த இரண்டாயிரம் ஆசர்கள் இவரோ
 டெதிர்த்துக் போர்புரிந்தார்கள் அவர்களை ஆஞ்சனேயர்

வெகு லேசாகக்கொன்று சமஸ்காரம்போல அமைக்கப்
 பெற்ற வழியின் வழியாக உள்ளே பிரவேசித்த திக்கோட்
 டைபெனப் பெயருள்ள மதிற்புறத்தி லிருந்தெதிர்த்த
 அசுரர்களுயும் கொன்று அக்கோட்டைக் காவலர் தலைவ
 னான மச்சவல்லபனென்னும் வீரனெதிர்த்து அவனைத் தன்
 வெயர்வைத் துளியிலுண்டான்வென்று அவன் வரப்
 பொழியிலுணர்ந்தவனை ஒருகுத்திற் கீழேதள்ளி யுள்ளே
 சென்று அடுத்த கோட்டைக்குள்ளிருந்த காலாயிரங்காவ
 லாளரையு மதஞ்செய் துள்ளேபுகுந்து அதற்கடுத்த தாம்
 பிரக் கோட்டைக்குள் இருந்தெதிர்த்த இரண்டாயிரம்
 அசுரர்களுயும் கொன்று அப்புறமுள்ள வெங்கலகோட்
 டைபென்னு மதினுப்புக்குத் தாதித்தாரைக் கொன்று
 அப்பாற்சென்று காஞ்சனமென்னும் பெயருள்ள கோட்
 டைக்குட் புகுந்து அங்கிருந்தெதிர்த்த அசுரர்களுயும்
 கொன்று அப்பாற்சென்று பிரவாளமென்று பெயருள்ள
 கோட்டைக்குள் புகுந்து அவ்விடத்திலு மெதிர்த்தவர்க
 ளைக் கொன்றுள்ளே சென்று இடையிலுள்ள உத்தியான
 த்திலெதிர்த்த ரகதாஷன் முதலியவர்களைக் கொன்று
 மயில்சாவணனென்னு மபூரனெதிரே செல்ல வவன் அநேக
 முறை அநேகம் வீரர்களை அதுப்ப அவர்களைபெல்லாம்
 ஒருசுண்ணத்தில் கொன்று மபூரன்மீது தாவிப்பாய்ந்தவன்
 கவினத்தியுறைந்து நீயோ என்னை வஞ்சித்தெம்பெருமா
 னைக் கொண்வெந்தவன் எவ்வனுடன் போர்புரிந்தவுடன்
 அவனும் இவனோடு கடுமீபோர்புரிந்து வெல்லமுடிபாமல்
 அநேகம் மடியப்போர் புரிந்தான் அவைகளையும் தஞ்ச